

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 7424/2022
14.07.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиоца – противуженог АА из ..., чији је пуномоћник Илда Адемовић, адвокат из ..., против тужене - противтужиље ББ из ..., чији је пуномоћник Адем Рамићевић, адвокат из ..., ради измене одлуке о издржавању и уређењу односа и виђања и по противтужби ради измене одлуке о издржавању, одлучујући о ревизији тужене – противтужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 107/22 од 09.03.2022. године, у седници одржаној 14.07.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене - противтужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 107/22 од 09.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару, Судска јединица у Тутину П2 47/21 од 02.12.2021. године, првим ставом изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и измењена правноснажна пресуда Основног суда у Новом Пазару, Судска јединица у Тутину П2 771/18 од 19.12.2018. године у ставу трећем изреке, тако што је обавезана тужена да омогући тужиоцу виђање заједничког малолетног детета ВВ, рођеног ...2017. године у ... из ванбрачне заједнице овде странака, на начин да дете борави код тужиоца сваки други и четврти викенд у месецу, од пресуђења па убудуће, тако што ће тужена дете доводити и предавати тужиоцу у петак у 16,00 часова испред Центра за социјални рад у Тутину, а преузимати га у недељу у 16,00 часова на истом месту. Другим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се измени правноснажна пресуда Основног суда у Новом Пазару, Судска јединица у Тутину П2 771/18 од 19.12.2018. године у ставу другом изреке, утолико да се он обавезе да на име издржавања заједничког малолетног детета месечно плаћа по 5.000,00 динара на текући рачун законског заступника мал. детета, овде тужене, до 05. у месецу за текући месец почев од 01.02.2021. године, па убудуће. Трећим ставом изреке, одбијен је као неоснован противтужбени захтев тужене – противтужиље којим је тражила да се измени правноснажна пресуда Основног суда у Новом Пазару, Судска јединица у Тутину П2 771/18 од 19.12.2018. године у ставу другом изреке, тако да се обавезе тужилац – противтужени да на име свог дела доприноса за издржавање заједничког малолетног детета, плаћа месечно по 12.000,00 динара, почев од пресуђења

па убудуће док за то постоје законски услови до 05. у месецу за претходни месец на руке тужене – противтужиле, или на њен текући рачун код банке. Четвртим ставом изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 107/22 од 09.03.2022. године, првим ставом изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у првом ставу изреке. Другим ставом изреке, укинута је првостепена пресуда у преосталом делу у ставу другом, трећем и четвртном изреке и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена – противтужила је изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане одлуке у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), а у вези члана 403. став 2. тачка 1. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Указивање тужене на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, није било предмет оцене овог суда, будући да се ради о повредама које се не могу сматрати ревизијским разлогом у смислу одредбе члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом Основног суда у Новом Пазару, Судска јединица у Тутину П2 771/18 од 19.12.2018. године, заједничко малолетно дете ВВ, рођен ...2017. године у ванбрачној заједници странака и поверен је туженој уз обавезу тужиоца да доприноси издржавању мал. детета са 10.000,00 динара месечно уз истовремено уређење односа виђања са дететом сваки други и четврти петак у месецу, у времену од 11,00 до 13,00 часова у просторијама Центра за социјални рад у Тутину. У време доношења претходне одлуке тужилац је привремено радио у Немачкој, а када се вратио у Србију, остао је без прихода и није могао да нађе посао, примао је социјалну помоћ од јануара до октобра 2021. године месечно по 8.626,00 динара, а повремено је радно ангажован на грађевини и живи са мајком која има пензију од 12.000,00 динара месечно. Малолетно дете је у време доношења претходне одлуке имало годину дана. У међувремену су се околности промениле, јер су се стекли услови да дете код оца борави дуже. Према налазу и мишљењу надлежног органа старатељства, дете је емотивно везано за тужиоца због чега је нужно да се однос виђања уреди на другачији начин, да дете борави и викендом код тужиоца, па је имајући у виду да је дете старије за четири године, неопходно да са тужиоцем проводи дужи временски период у односу на период како је било уређено ранијом пресудом и да код тужиоца проведе ноћ. Оценом налаза и мишљења судског вештака офталмолога, малолетно дете је са урођеном променом вида и има слабовидост на оба ока, лечи се неколико година у приватној ординацији, дошло је до побољшања стања у односу на првобитни налаз, а потребна му је стална нега и редовно примењивање прописане терапије која се огледа у лепљењу фластера на оба ока и обављању контролних прегледа, за коју терапију није потребна никаква посебна обука, већ редовно праћење.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак нижестепених судова да је основан тужбени захтев за измену одлуке о начину одржавања личних односа мал.детета са оцем на начин како је то ближе наведено у ставу првом изреке првостепене пресуде, применом одредби члана 61. став 1., члана 78. став 3. и члана 27. став 2. Породичног закона.

Чланом 3. став 1. Конвенције о праву детета прописано је да у свим активностима које се тичу деце од примарног значаја су интереси детета без обзира на то да ли их спроводе јавне или приватне институције за социјалну заштиту, судови, административни органи или законодавна тела. Ставом 2. истог члана прописано је да се државе чланице обавезују да детету обезбеде такву заштиту и бригу која је неопходна за његову добробит, узимајући у обзир права и обавезе његових родитеља, законитих старатеља или других појединаца који су правно одговорни за дете и предузимају у том циљу све потребне законодавне и административне мере. Ова обавеза преузета је чланом 6. став 1. Породичног закона, којим је прописано да је свако дужан да се руководи најбољим интересом детета у свим активностима које се тичу детета. Чланом 266. истог закона прописано је да у спору за заштиту права детета и у спору за вршење односно лишење родитељског права суд је увек дужан да се руководи најбољим интересом детета.

Одредбама члана 61. Породичног закона, уређени су лични односи детета са родитељем са којим не живи. Одредбом става 1. истог члана, прописано је да дете има право да одржава личне односе са родитељем са којим не живи. Одредбом става 2. овог члана, прописано је да право детета да одржава личне односе са родитељем са којим не живи може бити ограничено само судском одлуком, када је то у најбољем интересу детета.

Наиме, најбољи интерес детета, којим је суд дужан да се руководи у спору за заштиту права детета (члан 3. Конвенције о правима детета и члан 6. Породичног закона) је правни стандард који чини неколико елемената процене и то узраст и пол детета, његове жеље и осећања, с обзиром на узраст и зрелост, емотивне потребе. У овом случају нижестепени судови су пошли од налаза и стручног мишљења органа старатељства правилно налазећи да је начин одржавања личних односа који је предложио орган старатељства у најбољем интересу малолетног детета, јер отац поседује одговарајуће родитељске компетенције, имајући у виду да је овај начин одржавања личних односа малолетног детета са оцем свакако подложен контроли од стране надлежног органа старатељства, све у циљу заштите интереса малолетног детета.

Ревизијски наводи тужене којима се указује на спровођење одређеног модела виђања тужиоца и мал.детета у погледу седишта и радног времена надлежног органа старатељства, представљају понављање навода који су истицани у жалби против првостепене пресуде, које је другостепени суд правилно оценио као неосноване и за ту оцену дао јасне и довољне разлоге, које овај суд у свему прихвата. Осим тога, неосновано се ревизијом истиче да су судови погрешно применили материјално право у погледу оцене најбољег интереса мал.детета указивањем да тужилац није способан да се на адекватан начин брине о здрављу мал. детета у погледу спровођења прописане терапије од стране специјалисте офталмолога, имајући у виду налаз и мишљење којим

се судски вештак офталмолог изјаснио да за спровођење дате терапије није потребна посебна обука.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Марина Милановић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**